

DIN CUPRINS

VIRUSUL AMNEZIEI CONFESIONALE

Este gravă boala AC, dar ea poate fi tratată cu acordul celor suferinzi. Avem un singur medic care o poate trata – Hristos și nimeni altul.

pag. 2

ARHIMANDRITUL IOANICHIE BĂLAN DE VORBĂ CU TINERII

pag.3

CE ADÂNCURI DE PRĂPASTIE SPIRITUALĂ A ATINS SOCIETATEA NOASTRĂ ?

pag.3

CUM SĂ DISCUTĂM CU MARTORII LUI IEHOVA

pag. 5

ESTE BINE ȘI FOLOSITOR SĂ PARTICIPĂM LA SLUJBELE SĂVÂRȘITE ÎN ALTE BISERICI DECÂT CELE PAROHIALE?

pag. 6

MĂRTURISIREA ORTODOXĂ A CREDINȚEI BISERICII SOBORNICEȘTI ȘI APOSTOLEȘTI RĂSĂRITENE (partea a doua)

pag. 7

MANIFESTĂRI JUBILARE LA BETLEEM

pag. 8

ACUM SLOBOZEȘTE PE ROBUL TĂU, STĂPÂNE

Templul din Ierusalim era pentru poporul lui Israel centrul vieții sale spirituale. Aici oamenii îl descopereau pe Dumnezeu, aici veneau cu toate problemele, necazurile și bucuriile, aici împlineau tot felul de rânduieli referitoare la viața de zi cu zi, cât și la evenimente mai mari familiale, sociale, naționale.

Aducerea pruncului Iisus la templu, de către Sf. Fecioară Maria și dreptul Iosif, se înscrie în istorie ca un act de împlinire a rânduielilor V. Testament de către Fiul lui Dumnezeu, care în felul acesta le confirmă, pentru ca numai după această confirmare să poată avea loc transfigurarea lor prin întreaga Sa activitate dumnezeiască și mântuitoare.

Aducerea lui Iisus la templu este echivalentă cu închinarea, dedicarea, consacarea Sa pentru tot ceea ce avea să împlinească mai târziu. Acest eveniment, sărbătorit în Biserica ortodoxă la 2 (15) februarie, ne pune în față un alt personaj al V. Testament dar și al celui Nou, dreptul Simeon. Sf. Tradiție relatează că atunci când acesta — aflându-se într-un colectiv de traducere a cărților sfinte — a ajuns la un pasaj referitor la nașterea Mântuitorului din Fecioară, îndoindu-se de acest fapt, i s-a promis că nu va muri până ce nu va vedea cu ochii lui minunea. Și dreptul Simeon era trăind

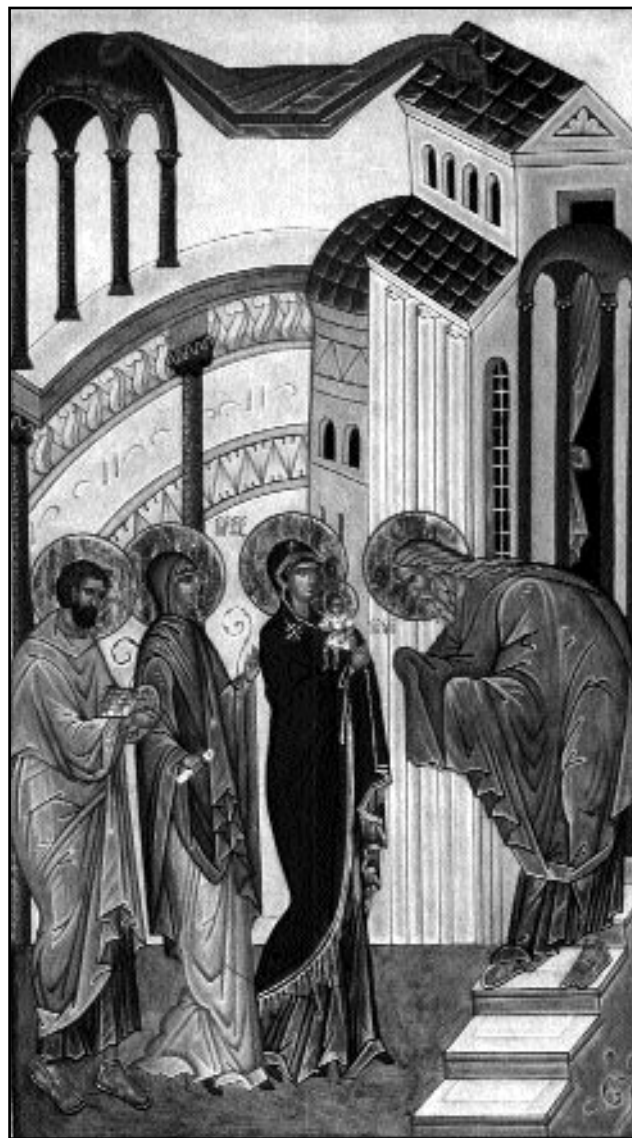
în templu, îndelungat în zile, petrecând în rugăciune și așteptând împlinirea rânduielilor lui Dumnezeu în legătură cu el. Așteptarea lui la templu reprezintă așteptarea întregului V. Testament pentru nașterea lui

Mesia. Nu era o așteptare obișnuită, ci specială, o așteptare întemeiată pe o speranță puternică, întrucât la mijloc era făgăduința lui Dumnezeu. Evenimentul urma să se producă „după cuvântul Tău”, cum însuși dreptul va zice, adică după promisiunea divină.

Sf. Simeon se înclină cucernic, primind pruncul dumnezeiesc, iar Sf. Părinți văd în aceasta închinarea întregului V. Testament în fața Fiului lui Dumnezeu, dar este interesant de remarcat, că îl primește pe prunc ca și cum în același timp, la rândul lui, L-ar oferi. L-ar închina lui Dumnezeu. Privirea dreptului este tandră și gânditoare. Este puțin înfricoșat de momentul la care e martor, realizând anvergura și implicațiile acestui eveniment extraordinar, numit Iisus Hristos-Emanuel, care avea să schimbe în mod minunat și definitiv cursul istoriei lumii. El înțelege deci importanța acestui fapt și mărturisește: „Căci văzură ochii mei mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor”... de aceea, liniștit, cu ușurare și bucurie poate exclama: „Acum slobozește, Stăpâne, pe robul tău în pace”. Și din înfățișarea iconografică și din cuvintele ce le pronunță se vede smerenia lui. El se înclină cucernic și se numește „rob” lui Dumnezeu, robul celui pe care-L ține în

mâini. De aceea se vede că nu Îl ține oricum, nu indiferent, nu prea intim, ci cu deferență și sfială. Puțin mirat și înfricoșat.

continuare în pag. 4

CEI CE AȚI FOST ÎNTOCMAI LA OBICEI CU APOSTOLII

Pe acești trei Sfinți Părinți: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur îi sărbătorim la 30 ianuarie (12 februarie) laolaltă, ca pe cei mai mari învățători și Păstori ai Bisericii, din toată istoria creștinătății. Viața lor sfântă și învățăturile lor sunt adevărate îndreptare de ortodoxie, vrednice de toată lauda și încre-derea. Ei arată la treapta cea mai înaltă „drumul împărătesc” în Biserica Ortodoxă. Ei sunt adevărații ctitori ai Ortodoxiei. Și pentru că, pe lângă darul tălmăcirii Sfințelor

Scripturi, s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, ei sunt cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi.

Astăzi prăznuim doar roadele pe care multa lor strădanie le-a adus Bisericii Mântuitorului Hristos.

Sfinții Trei Ierarhi au fost slăviți în toată lumea creștină, dar mai cu osebire, în împărăția dreptcredincioasă de răsărit, atât de mult încât, în chip neașteptat, slăvirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, acum aproape o mie de ani în urmă, pe

vremea când în Constantinopol cârmuia cucernicul împărat Alexie, din neamul Comnenilor. Erau creștini care-l socoteau pe Vasile mai mare dintre cei Trei Ierarhi ca unul care, ca nimeni altul, a unit cuvântul său cu fapta.

Alții, coborându-l pe acesta și pe Ioan, îl socoteau fruntaș al lor pe Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, atât pentru mulțimea cuvintelor lui, cele dulci ca mierea, cât și pentru puterea și adâncimea gândului.

(continuare în pag. 4)

Tropar, glasul al 4-lea

Ca cei ce ați fost întocmai la obicei cu Apostolii și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă, pace lumii să dăruiască și sufletelor noastre mare milă.

Condac, glasul al 2-lea

Pe sfinții propovăduitori și de Dumnezeu vestitori, căpetenia învățătorilor Tăi, Doamne, I-ai primit întru odihna și desfătarea bunătăților Tale; că ostenelele aceluia și moartea le-ai primit, mai vârtos decât toată roada, unule Cel ce preaslăvești pe sfinții Tăi.

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

6 ianuarie 2000. Participare la serviciul divin la Betleem.

7 ianuarie. La praznicul Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Crăciunul), împreună cu alți ierarhi a participat la Liturgia săvârșită în catedrala "Nașterea Mântuitorului" din Betleem.

8 ianuarie. A participat la Liturgia săvârșită în incinta catedralei "Hristos Mântuitorul" din Moscova de către Preafericitul patriarh Alexie împreună cu un sobor de ierarhi și preoți.

15 ianuarie. A asistat la ceremonia de inaugurare ca episcop a Mons. Anton Coșa, Administrator Apostolic din Moldova

16 ianuarie. Împreună cu un sobor de episcopi și preoți a săvârșit sfântirea catedralei episcopale "Adormirea Maicii Domnului" din Tiraspol.

Atunci când se întredede apusul "împărăției comunismului victorios", șeful "Sovietului pentru treburile bisericii" de pe lângă Consiliul de Miniștri al URSS declarase într-o discuție confidențială că nu au reușit să distrugă Biserica atacând-o din afară, de aceea trebuie atacată din interior, prin infiltrarea elementelor ostile, care ca bacteriile o vor "roade" dinăuntru.

Evenimentele ulterioare au arătat că acest plan a fost pus în acțiune. Astăzi asistăm, fără a pricepe prea bine, la o dramă a conștiinței noastre de creștin ortodox, care are ca consecință și distrugerea conștiinței naționale. Cineva încearcă să ne infecteze de "virusul amneziei confesionale", să uităm că poporul nostru a putut să-și păstreze existența și identitatea în primul rând pentru că și-a păstrat credința și conștiința de creștin ortodox. Unii, transformându-se ca "prin minune", peste noapte, din angajați la "serviciul pentru culte" (sau cum li se mai spunea "upolnomocenii") în consilierii bisericești, alții trecând printr-un șir de mutații genetice, s-au transformat din adepți înflăcărați ai "fraților mai mari" și conducători ai "comsomolului leninist" în purtători de cuvânt ai creștinilor și încearcă să ne dumerească că există un alt Dumnezeu, decât cel adevărat, și că anume lui trebuie să-i slujim, lui să ne închinăm.

Acțiunea "virusului amneziei confesionale" (VAC) se desfășoară cu succes, în direcția dorită de cei care l-au inventat, contaminându-i pe unii din confrății noștri. Pe valul luptei de eliberare națională VAC, și-a înjghebat un culcuș destul de comod, astfel

că astăzi poate parazita pe trupul sărmănei noastre societăți.

Virusul parazitează, dar și distruge. Pentru a supraviețui el are nevoie de jertfe permanente, fiind foarte inventiv el descoperă noi și noi modalități de a-și câștiga existența. Știe perfect că cel mai bun leac împotriva lui este, în primul rând, credința în Dumnezeu, conștiința de

am putea spune chiar mortal, căci dacă nu se tratează la timp, duce la moarte.

Pentru a ne convinge este destul să privim "peste gard", în ograda vecinului din Balcani și vom vedea că cei care au fost infectați de acest agent patogen mor ca națiune. Sârbii, croații care au uitat că sunt creștini ortodocși și au primit islamul, astăzi nu se mai identifică cu poporul sângeră căruia curge prin venele lor. Dacă-l întrebați pe unul din aceștia cine este după naționalitate, îți răspunde - musulman...

VIRUSUL AMNEZIEI CONFESIONALE

apartenență la aceeași credință ortodoxă, la aceeași Biserică a lui Hristos. De aceea, pentru a distruge această unitate, de a distruge Biserica (o nebulie omenească!) el adună venin și ură față de toți cei care nu susțin acțiunile lui distructive. Anume din aceste considerente infiltrează ideea de a crea în Moldova încă o "biserică ortodoxă". În vorbe condamnă acțiunile "fratelui mai mare", care ne-a "îmbogățit" cu încă două "republici", iar în viață face la fel - "fericindu-ne" cu a doua "biserică".

În vorbe virusul este anticomunist, în viață chiar și metodele acestuia le folosește.

Comuniștii au încercat să-l înlocuiască în inimile oamenilor pe Dumnezeu cel adevărat cu unul fals - clasa muncitoare. Cei ce răspândesc virusul pomenit mai sus, fac cam același lucru, doar că în loc de clasa muncitoare venerază alt Dumnezeu - națiunea, neamul, poporul. Pentru aceștia Biserica nu mai este a lui Hristos, ci a neamului, a națiunii.

Virusul AC este foarte periculos,

Virusul AC poate afecta conștiința clericilor atât de grav, încât unii suferinzi uită că Sf. Euharistie este centrul slujirii obștești, preferând să facă în locul ei mitinguri și acatiste înjurând pe preoții neafectați de VAC care slujesc Sf. Liturghie.

Boala AC mai are și alt efect negativ, îi face pe cei infectați să creadă în poveștile pe care tot ei le compun.

Astfel, aceștia au inventat povestea despre "grija față de popor", și au lăsat poporul fără guvern în pragul iernii; cântă romane "despre dragostea față de Europa" și se "logodesc" cu comuniștii; plâng de sărăcia în care se află poporul și ca să-l "îmbogățească" dau în judecata internațională Moldova, amenințându-o cu o amendă mare (în caz de câștigă, banii vor fi plătiți tot de bietul popor a cărui grijă chipurile o poartă - n.n.).

Este gravă boala AC dar ea poate fi tratată cu acordul celor suferinzi. Avem un singur medic care o poate trata - Hristos și nimeni altul.

Serviciul antiepidemic

VESTITORI CU CHIP DE ÎNGERI

În fiecare an, de Grăciun, se aud în casele creștinilor colinde care împărtășesc bucuria o bucurie. mai armonioase și nu prea, dar untr-un gând și cu sfântă a Nașterii Domnului. Indiferent de Acest lucru l-au arătat și micii enoriași de la

v â r s t ă ,
o a m e n i i
a ș t e a p t ă
a c e s t p r a z n i c
î m p ă r ă t e s c
c u n e r ă b d a r e ,
m a i c u s e a m ă
c e i m i c i . A n u m e
e i s u n t v e s t i t o r i i
c u c h i p d e
î n g e r . N i ș t e
g h e m u l e ț e
î n c o t o ș m ă
n a t e , c a r e
p ă ș e s c
p r a g u r i l e
c a s e l o r , a d u c î n d u - l e
c r e ș t i n i l o r V e s t e a
c e a B u n ă .

Primul prag pe care-l trec colindătorii în această zi preasfințită, este desigur pragul Bisericii străbune. Anume aici copii - vestitori, după Sfânta Liturghie, își încep colinda care se va auzi până spre chindii și pe la casele mărginenilor.

Unii copii își unesc eforturile încă cu mult timp înainte de așteptata zi, formând frumoase coruri de colindători. Coruri diferite: mai mari, mai mici,

fericire molipsitoare, o adevărată trăire a acelor momente.

Domnul Dumnezeu să-i ajute să păstreze întreaga lor viață curățenia și sinceritatea cu care i-au colindat pe cei prezenți, căci multă dragoste și bucurie s-a văzut pe fețele tuturor.

PS: Doritorii de a ne povesti despre cele petrecute în localitatea lor, ne pot trimite scrisori cu fotografii.

Preot Dumitru TOLICO

ARHIMANDRITUL IOANICHIE BĂLAN DE VORBĂ CU TINERII

IUBIȚI TINERI

Noi, oamenii, suntem zidiți de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Adică buni, credincioși, smeriți, iubitori de Dumnezeu, iubitori de aproapele și de tot ce este frumos. De aceea ne rugăm Lui, vorbim cu El seara și dimineața și oricând rostim TATAL NOSTRU, ne rugăm și facem Sfânta Cruce. Iar când nu ascultăm de Tatăl ceresc, nici de preot, nici de tata și mama care ne-au născut, atunci Domnul se depărtează de noi, părinții și prietenii încep să ne disprețuiască, toate parcă ne sunt împotriva, nu ne putem ruga și nu avem ajutor și mulțumire în viață. Atunci diavolul ne luptă cu gânduri de tristețe, de răzbunare, de necredință, de îndoială și deznădejde. Este semn că ne-am depărtat de Dumnezeu, că vrem să ne rezolvăm greutățile vieții singuri, că nu mai știm de unde ne poate veni salvarea, pacea inimii, fericirea și mântuirea.

Niciodată, poate, nu a fost lumea

mai tulburată ca acum. Niciodată tineretul, copiii, creștinii toți n-au fost mai dezbinăți, mai dezorientați ca în ziua de astăzi. Ce este de făcut? Încotro merge lumea noastră? Încotro se îndreaptă tineretul țării, speranța noastră de mâine, bucuria satelor și orașelor noastre, mângâierea părinților bătrâni și suferinzi? Cine poate liniști mulțimile tulburate, inimile dezamăgite de viață, mințile frământate de atâtea gânduri? Oare politica? Sau plăcerile? Sau filosofia? Sau știința? Sau banii? Sau ateismul? Sau sectele? Nu. Nimic și niciodată! Toate acestea nici nu ne vindecă, nici nu ne ajută, nici nu ne trebuie, pentru că mai mult ne depărtează de Dumnezeu, de Biserică, de Evanghelie, de viața cea fericită și veșnică în Iisus Hristos.

Deci, iubiți tineri, ce este de făcut? Dacă filosofii ne-au amăgit, dacă plăcerile ne-au consumat și îmbolnăvit, dacă politica mai mult ne tulbură, unde să alergăm și la cine să ne ducem? La nimeni, decât numai la unul adevăratul Dumnezeu Care ne-a

zidit, Care ne-a mântuit prin Fiul Său Iisus Hristos și Care ne cheamă pe toți la Sine: și pe copii, și pe tineri, și pe bătrâni, și pe cei buni, și pe cei

răi. Căci din iubire fiind Tatăl nostru al tuturor, are milă de noi. Ne dă ploaie, chiar dacă n-o merităm. Ne dă viață, pâine, bucurie și Sfânta Împărtășanie. Ne dă iertare prin spovedanie și mântuire prin dreapta credință și fapte bune.

Iată cum ne cheamă Mântuitorul Hristos la Sine. Pe copii îi cheamă, zicând către părinți: "Lăsați copiii să vină la Mine, căci a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor" (Matei 19,14). Pe tineri îi cheamă Domnul la El, zicând: "Tânărule, ție îți zic, scoală-te!" (Luca 7, 14). Iar pe cei maturi și bătrâni îi cheamă Hristos la El, zicându-le: "Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi" (Mt. 11,28).

Vedeți că pe toți ne cheamă Dumnezeu la El, indiferent de vârstă, de cultură, de neam și de vrednicie? Vedeți că pe toți ne iubește și ne așteaptă în prag? Și Cel ce ne cheamă ne și iartă, ne și vindecă, ne și sărută, ne și hrănește, ne și liniștește, ne și mântuiește? Fiecare dintre tineri, gândiți-vă cum răspundeți la chemarea lui Hristos, la chemarea părinților, la chemarea conștiinței. Faceți cele ce vă spun părinții de acasă? Împliniți tot ce vă îndeamnă conștiința, Biserica și Sfânta Evanghelie? Sau nici n-ați citit vreodată Sfânta Scriptură?!

Hristos Mântuitorul lumii vă cheamă astăzi și așteaptă de la voi toți un răspuns de care depinde fericirea și mântuirea voastră.

(va urma)

CE ADÂNCURI DE PRĂPASTIE SPIRITUALĂ A ATINS SOCIETATEA NOASTRĂ ?

Iisus Hristos a adus în lume legea dragostei de Dumnezeu și de aproapele. Iar aproapele este orice om.

La judecată Mântuitorul va zice celor drepti: "Veniți...de moșteniți Împărăția cea pregătită vouă...căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine".

Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: "Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei?...bolnav sau în temniță și am venit la Tine?"

Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: "Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut". (Mt. 25, 34-40).

Mântuitorul numește frați ai Săi, prea mici, pe acei oameni de care lumea nici nu vrea să audă, pe cei pe care-i disprețuiește.

Acum câteva zile, cu binecuvântarea părintelui Anatol Moraru, parohul bisericii "Sfinții Împărați Intocmai cu Apostolii Constantin și Elena" din or. Cișinău, am hotărât să facem o vizită la "Centrul Republican de Triere a Minorilor" (CRTM) împreună cu copii de la școala duminicală ce funcționează pe lângă parohia noastră.

După ce copiii noștri au prezentat un mic concert, am pus câteva întrebări d-nei Eugenia Bărbăcaru, educatoare la această instituție.

Cor. "CO": Doamnă Eugenia, ați putea să ne spuneți care este funcția CRTM?

E.B. Centrul urmărește profilaxia

vagabondajului și a criminalității printre minori. În Republica Moldova mai avem un asemenea Centru la Tiraspol. La noi nimeresc de obicei "copiii străzii", care la vârsta lor fragedă comit infracțiuni și sunt afectați de cele mai grave vicii sociale. Unii dintre eu sunt orfani, iar alții, deși au părinți, părăsesc familia, preferând să ducă o viață "liberă", fără supraveghere. În Centrul nostru minorii se află cel mult 30 de zile.

Cor. "CO": Care sunt cauzele principale a creșterii numărului copiilor vagabonzi?

E.B.: Cred eu că mai întâi este situația economică grea prin care trece societatea. Mulți părinți nu au cu ce-și întreține copiii și îi trimit în stradă să cerșească; familiile vulnerabile, părinții alcoolici care nu au grijă de educația copiilor sunt și acestea cauze a creșterii numărului copiilor vagabonzi.

Cor. "CO": Reieșind din experiența pe care o aveți, cum credeți că pot fi reeducați acești copii?

E.B.: Este foarte greu, aproape imposibil în condițiile noastre. Regret, dar acesta-i adevărul. Cel mai groaznic este faptul, că ei înșiși nu vor să de-vină mai buni, să se schimbe. Îmi amintesc un caz: Am întâlnit seara în stradă un băiețel de vreo nouă ani. Când l-am întrebat unde va înnopta, mi-a răspuns că într-un cimitir. Vă dați seama în ce condiții locuia el? În frig, căci era luna noiembrie, dezbrăcat, murdar...Peste câteva minute a apărut și fratele lui mai mare, un băiat de vreo 15 ani. Am încercat să le propun ajutor, să-i conving că trebuie să frecven-

teze școala. Dar stăruințele mele au eșuat, iar băiețelul cel mai mare a început chiar să mă insulte, spunând să-mi caut de drumul meu, că lor le place viața pe care o duc, că niciodată n-a fost la școală și nici pe fratele mai mic n-o să-l lase, chiar dacă nu au adăpost, le e frig și sunt murdari, în schimb sunt liberi.

Cor. "CO": În ce măsură minorii de la "Centru" au reușit să se "familiarizeze" cu viciile societății?

E.B.: Într-o măsură îngrozitoare. Printre copiii care nimeresc la noi sunt mulți bolnavi de boli sexual transmisibile. Fiind atât de tineri, ei totuși au reușit "să guste" din patimi și vicii. Am avut și copii care se drogau. Cu scopul de a-i trata i-am internat în spitale, încercând apoi să le schimbăm modul de viață, de gândire, dar au refuzat. Sunt și minori care comit infracțiuni grave. Spre exemplu chiar acum avem un caz când un băiat de 13 ani a comis un viol. El va fi internat la școala de tip închis cu regim special de corectare a infractorilor minori din Soloneț (Sorocea).

Cor. "CO": Vă mulțumesc, d-nă Eugenia, pentru bunăvoința de a răspunde la întrebările noastre și sper, la o eventuală întâlnire în viitor, să vă găsesc mai puțin mâhnită.

După ce am părăsit "Centrul de Triere", tristețea mi-a învăluit sufletul. Încercam să-mi răspund la acele multe întrebări, pe care nu am reușit să i le pun d-nei educatoare, întrebări care îmi frământau mintea: De ce chiar și copiii sunt infectați de păcate atât de grave?! Cei care, din firea lor, ar trebui să fie model al

neprihănirii, al nevinovăției și curățeniei, devin vase ale fărădelegilor și necinstei. Cum să-i salvăm? Și ce adâncuri de prăpastie spirituală a atins societatea noastră, aducându-și copiii la o astfel de stare? Poate că tragedia noastră ia naștere din negarea demnității umane, căci dacă "omul a provenit de la maimuță" nimeni și nimic nu-l va împiedica să se comporte la fel ca "protopărinții lui" (maimuțele)?

Omul n-are respect față de sine și față de societate, dacă nu știe că este "chipul și asemănarea lui Dumnezeu" și nu simte prezența lui Dumnezeu în sufletul său.

După cum am sesizat și din convorbirea cu d-na Eugenia, este aproape cu neputință de a reeduca acești infractori mici, folosind metodele vechi și abstracte. Dar ceea ce este cu neputință omului, este cu putință la Dumnezeu (Fac. 18, 14). Copilul trebuie convins că sunt valori veșnice, superioare celor trecătoare. Să-l ajutăm pe copil să simtă pe Dumnezeu, să-L iubească pe Iisus, Care din dragoste pentru oameni S-a răstignit pentru iertarea păcatelor noastre și pentru a noastră mântuire. Să arătăm copiilor că și cei care sunt desconsiderați de societate sau chiar de propriii părinți, nu sunt uitați de Dumnezeu, și că El îi iubește, de aceea și ei trebuie să-L iubească. Aceasta este posibil, drept mărturie avem pe tâlharul care s-a pocăit pe cruce și care primul a intrat în Împărăția Cerurilor. Căci Mântuitorul ne spune: "Nu cei sănătoși, ci cei bolnavi au nevoie de doctor!"

Liliana Trohin

ACUM SLOBOZEȘTE PE ROBUL TĂU, STĂPÂNE

(începutul în pag. 1)

De altfel, această smerenie-închinare este vizibilă la toate personajele din icoană: Sf. Fecioară, îmbrăcată în haină roșie, culoare ce simbolizează durerea pentru sabia ce va trece prin sufletul ei după prorocia lui Simeon (*Luca 2, 35*); dreptul Iosif, care privește trist și parcă neînțelegând întru totul ceea ce se petrece în acel moment, ținând în mână doi porumbei rânduiți pentru împlinirea legii într-o astfel de împrejurare; prorocița Ana, în vârstă de 84 ani, care își petrecea la templu zilele în post și rugăciune.

Mântuitorul Hristos a trebuit să se integreze în rânduielile legii V. Testament pentru a o putea transfigura, desăvârși din interior și nu din

exterior, pentru ca această transformare să nu fie formală, de suprafață, tră, a celor credincioși, cu templul lui Dumnezeu.

Tropar, glasul 1

Bucură-te Cea plină de dar, născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru, luminând pe cei din întuneric. Veselește-te și tu, bătrânule Drepte, cel ce ai primit în brațe pe izbăvitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă și învierea.

Condac, glasul 1

Cel ce ai sfințit pântecul Fecioarei cu nașterea Ta și mâinile lui Simeon le-ai binecuvântat, precum se cuvenea, întâmpinând și acum ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta împacă lumea în războaie și întărește dreapta credință pe care ai iubit-o, unule iubitorule de oameni.

ci esențială, profundă, statornică și definitivă.

Prezentarea pruncului Iisus la templu, capătă peste vremuri încă o semnificație referitoare la legătura noas-

Mesajul sărbătorii ne amintește că orice împlinire a dumnezeieștilor rânduieli pentru mântuirea sufletului se săvârșește în Biserica lui Dumnezeu, în comuniunea sfinților,

prin Sf. Taine instituite special în acest scop și care sunt, toate împreună, noile noastre rânduieli mântuitoare, căci așa cum templul avea vechile lui rânduieli care vizau îndreptarea omului și apropierea lui de Dumnezeu, tot așa Biserica, Noul Templu întemeiat de Fiul lui Dumnezeu, care este înălțare și transfigurare a celui vechi, are și ea rânduielile ei a căror împlinire mijlocește credinciosului comuniunea cu Dumnezeu, mântuirea.

În Biserica slavei Domnului îl descoperim pe Cel ce „face toate lucrurile noi” (*Apoc. 21, 5*), pe Cel ce este „mântuirea gătită înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului celui binecredincios”.

Pr. Teodor Damian

CEI CE AȚI FOST ÎNTOCMAI LA OBICEI CU APOSTOLII

(începutul în pag. 1)

Alții, în sfârșit, dădeau întâietate lui Ioan, cel cu gura de aur, mai meșter la cuvânt decât toți și îndemnător la aspră pocăință. Și neînțelegerea ajunsese atât de mare, încât creștinii se împărțiseră în cete, care se dușmăneau între ele.

Deci, făcându-se cinstirea lor piatră de poticnire, Sfinții n-au răbdat o ruptură ca aceasta. Drept aceea, s-au arătat ei, mai întâi câte unul, apoi toți trei laolaltă, unui episcop înțelept, care păstora în acea vreme cetatea Euhaitelor, anume Ioan, și i-au grăit așa: “După cum vezi, noi la Dumnezeu una suntem și nici o vrajbă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește celor ce se învrăjdesc, să nu se mai certe pen-

tru noi. Că nevoința noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem în lume pace și unire. Împreunează-ne, dar, făcându-ne praznic la câte trei într-o singură

zi, și înștiințează cu aceasta pe creștini, că noi în fața lui Dumnezeu, una suntem.”

Și, ascultând porunca Sfinților, acest minunat bărbat, Ioan episcopul Euhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi, la 30 ianuarie, pe vremea împăratului Alexie Comnenul, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasilie, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan. Amintim că, tot în cinstea Sfinților Ierarhi, acum trei veacuri, domnitorul Vasile Lupu al Moldovei a înălțat minunata biserică din Iași, care a uimit multă lume prin frumusețea podoabelor

ei. Cu rugăciunile acestor Trei Ierarhi, Hristoase, Dumnezeu nostru, și cu ale tuturor Sfinților,

Iași. Mănăstirea “Sf. Trei Ierarhi”

surpă și risipește ridicările eresurilor și pe noi la unire și la pașnică așezare, ne păzește și cereștii Tale împărății ne învrednicește.

Pr. Andrei Popovici

PĂRINTELE PAISIE DUHOVNICUL

L U P T A C U I S P I T E L E

Iar ispitele ce vin, cu voia lui Dumnezeu vin pentru încercare și pentru a ne ține pe calea smereniei. Numai să cunoaștem slăbiciunea noastră, să ne rugăm și să cerem ajutor: «Doamne, nu ne lăsa în ispite! ... Gă vin și fără voia noastră, de la trup, de la lume și de la diavol.

Așa că de oriunde vin, noi suntem datori să ne

rugăm, strigând: «Doamne, ajută!». Însă pentru a ne ușura de ele, este nevoie să ne mărturisim. Aceasta ne duce la smerenie. Această rugăciune scurtă ne ajută la toate faptele cele bune, că Domnul a zis: «Fără de Mine nu puteți face nimic!»...

Arhim. Ioanichie Bălan: Părintele Paisie Duhovnicul, p. 97

Discutam cu o cunoștință de a mea, despre metodele de lucru cu iehoviștii. Entuziasmată ea îmi spuse: "L-am vânat pe următorul martor care mi-a călcat pragul casei. Imediat ce a venit, am început să-l bombardez cu versetele Scripturii, unul după altul. Să-l fi văzut cum făcea fețe-fețe! La sfârșit l-am pocnit cu Ioan 1,1 drept între ochi, după care l-am dat afară!"

Am ascultat-o cu atenție și i-am spus că a câștigat bătălia, dar a pierdut războiul.

După o asemenea bombardare scripturală, martorul rănit fuge la liderii săi pentru protecție și mângâiere. Ei îl "pansează", desființând argumentele care l-au rănit și sfătuindu-l să nu mai asculte "gospodine certărețe" în predicarea lor de la ușă la ușă. El va replica: "Nici o grijă, nu vreau să mă mai expun la așa ceva!"

Dar dacă un creștin îl pune la colț pe martor și-l bombardează rapid, fără să-l lase să respire, rezultatul va fi descurajant. Liderii lor știu că mintea umană nu poate absorbi prea multă informație într-un timp scurt, de aceea ei planifică un "studiu" de cel puțin șase luni pentru convertire. Numai un martor începător își va bombarda ținta cu o predică de la Adam la armagedon în prima vizită. Martorii sunt disciplinați în aplicarea metodelor lor, și acesta este unul din motivele creșterii lor numerice uimitoare. Am face bine să învățăm de la ei nu învățăturile false, ci metodele eficiente.

Propunem atenției cititorului unele sfaturi pentru un "război" spiritual împotriva fortăreței Turnului de Veghe.

Cel mai bun exemplu pe care-l putem urma în ceea ce privește tehnica, este Domnul Iisus Hristos. Ca Mare Învățător, El a folosit cuvinte bine alese, ca și miracole pentru a-i atrage pe oameni la Sine. Deoarece El a trebuit să-i învețe concepte noi și surprinzătoare pe iudeii care l-au urmat, din exemplul Lui putem învăța cum să împărtășim adevărata Evanghelie cu martorii lui Iehova.

DACĂ DAI PREA DE TIMPURIU HRANĂ TARE UNUI BEBELUȘ, EL O VA SCUIPA

Iisus știa cât sunt de capabili să absoarbă ucenicii Săi, de aceea nu i-a supraalimentat cu învățătură. Chiar după ce a petrecut multe luni cu apostolii, El le-a spus: "Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta" (In. 16, 12). Evanghelia constă și din "lapte", și din "hrană tare" (Evrei 5,12). Dacă dai prea de timpuriu hrană tare unui bebeluș, el o va scuipa. Știind că un martor are nevoie de mult timp pentru a renunța la învățăturile Turnului de Veghe și pentru a învăța doctrinele biblice, nu trebuie să-i dăm prea mult deodată lăsându-i timp să digere. Iisus putea lăsa pe mai târziu multe din lucrurile pe care avea să le spună, deoarece El știa că Duhul Sfânt va continua să-i învețe pe ucenici: "Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul" (In. 16,13).

Noi trebuie să ne încredem în faptul că Duhul Sfânt îi va învăța pe credincioși și azi, ca și în primul secol. Nu trebuie să ne închipuim că noi vom corecta în mintea martorilor toate noțiunile greșite. Duhul Sfânt va continua acolo unde noi depunem armele.

În plus, Iisus a fost un păstor, nu un cowboy care mână turmele cu focuri de armă și pocnete de bici. El și-a condus turma cu blândețe, le-a chemat și oile au auzit vocea Lui și l-au urmat. Putem face același lucru, prezentând cu blândețe Evanghelia lui Dumnezeu, încredințați că oile vor auzi și asculta fără să fie terorizate. Martorii sunt

obișnuiți să fie terorizați de liderii lor, iar noi trebuie să fim diferiți de ei. Observați de asemenea metodele folosite de Iisus spre a-i învăța pe ucenici.

TREBUIE SĂ NE PURTĂM CU RĂBDARE ȘI CU ÎNȚELEGERE

Dacă citim oricare din cele patru Evanghelii, observăm că sunt multe propoziții care se termină cu semnul întrebării "?", care arată ca un cârlig, iar întrebările funcționează la fel, agățând răspunsurile și trăgându-le din gura celui întrebător. Iisus folosea aceste "cârlige de pescuit". Dar în loc să-și îngroape ascultătorii sub o avalanșă de informații, scotea de la ei răspunsurile prin întrebări. O persoană își poate închide urechile la ceea ce nu vrea să audă, dar dacă o întrebare este bine pusă, el nu poate evita să-și formeze un răspuns în mintea lui și nu poate scăpa concluziei la care a ajuns, deoarece este concluzia lui personală.

Pe de altă parte, dacă noi îi dăm răspunsul, efectul poate fi diferit. De exemplu, îi putem spune unui martor că a fost înșelat, sau că organizația lui este un profet fals, sau că el are nevoie de mân-

CUM SĂ DISCUTĂM CU MARTORII LUI IEHOVA

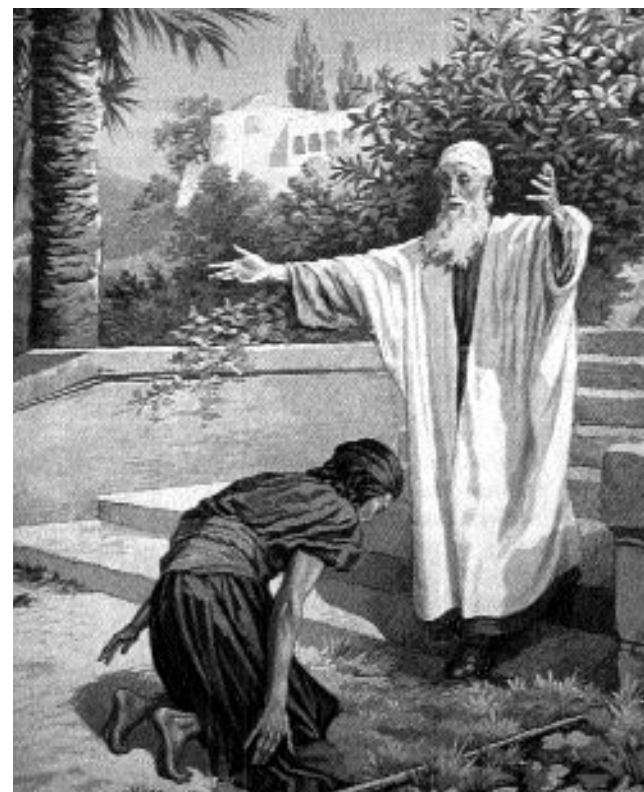
tuire. Dar dacă el însuși nu a ajuns la aceste concluzii în mintea lui, el va fi ofensat și va respinge orice altceva vei spune în continuare. Trebuie să-i ghidăm gândirea în direcția concluziilor corecte la care dorim să ajungă. În loc să spunem: "la te uită ce spune acest verset! Iisus este Dumnezeu", îl putem ruga să citească versetul cu voce tare și apoi îl întrebăm: "La cine crezi că se referă autorul în acest verset? Ce spune despre El?" Chiar dacă martorii evită să răspundă, vei vedea că se schimbă la față când descoperă adevărul. Trebuie să ne purtăm cu răbdare și înțelegere dacă dorim să-i ajutăm pe cei care au fost înșelați. Încercați să vă puneți în locul lor. Aduceți-vă aminte de Matei 7,12: "Tot ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel." Apostolul Pavel demonstrează acest fel de înțelegere în predica sa din Atena (Fapte 17,16-34). Scriptura ne spune că "i se întărâta duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli." Și totuși, în loc să-i mustre pentru idolatria lor, Pavel se abține, și caută un lucru pe care-l au în comun, pe baza căruia îi poate chema la mântuire. El le spune: "Bărbați atenieni! În toate prvințele vă găsesc foarte religioși. Căci pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape

Sediul central al organizației "Martorii lui Iehova"

la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: "Unui dumnezeu necunoscut!" Ei bine, ceea ce voi cinștiți, fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu." Noi putem proceda la fel, apreciind la martori zelul și dorința lor de a sluji pe Dumnezeu.

Acum câțiva ani, doi misionari mormoni ne-

Fiul risipitor

au făcut o vizită. Eu am pus "toate cărțile pe masă" și i-am provocat în ceea ce privește autenticitatea Cărții lui Mormon. Ei au fost tulburați vizibil când au plecat de la noi, dar nu am mai auzit de ei. Recent, am avut o întâlnire cu alți doi tineri mormoni. De data asta am aplicat unele principii scrise aici, dându-le informații în porții mici, câte puțin de fiecare dată. În acest fel, ne-am întâlnit de mai multe ori cu ei, având ocazia să plantăm multă sămânță, rugându-ne ca aceasta să încolțească prin grija lui Dumnezeu (1 Cor. 3:6,7).

NĂDEJDEA SUCCESULUI NOSTRU STĂ ÎN DOMNUL ȘI NU ÎN NOI ÎNSINE

Comparând comportarea noastră cu mormonii în cele două situații, mi-am adus aminte de un băiețel considerat înapoiat mintal de către ceilalți copii din vecini. Cineva, știind că băiatul era inteligent, i-a întrebător pe copii de ce îl considera așa și își bat joc de el. "Pentru că e un prost", au răspuns ei. "Dacă îl punem să aleagă între o monedă de cinci bani și una de zece bani, el o alege pe cea de cinci bani, că arata mai mare. Și mereu face la fel". Mai târziu vecinul l-a întrebător pe băiețel de ce alege mereu moneda de cinci bani. "Simplu! a răspuns copilul, dacă mai jucăm de câteva ori jocul ăsta, o să-mi umplu buzunarele cu monede de cinci bani. Dar dacă iau moneda de zece bani, jocul s-a terminat".

Deci fie că e vorba de a colecta monede încetul cu încetul, sau de a găsi lucruri în comun, sau de a găsi întrebări potrivite, sau de a amâna altele pentru data viitoare, sau o combinație între toate aceste tehnici când este cazul, noi trebuie să ne rugăm pentru a descoperi procedura cea mai eficientă în a comunica mesajul Evangheliei interlocutorilor noștri. Pe deasupra tuturor lucrurilor, nădejdea succesului nostru stă în Domnul și nu în noi înșine, indiferent cât studiu și pregătire am făcut.

"Căci armele cu care luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Cor. 10,4-5).

David A. Reed

Participarea la slujbele cultului divin public ortodox, este una din obligațiile fundamentale ale fiecărui credincios și fiu al Bisericii. Prin această participare ne dovedim calitatea noastră de creștini și menținem permanent legătura cu biserica, cu sfântul altar, care este izvorul harului, și ne împărtășim de darurile Duhului Sfânt pe care Biserica le revarsă asupra credincioșilor prin sfințele slujbe săvârșite în Sfântul locaș și mai ales prin Taine și ierurgii, în centrul lor situându-se Sfânta Liturghie prin care, cei care participă la ea, se împărtășesc cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Domnului. Păstrarea legăturii neîntrerupte cu Sfântul locaș și cu slujbele săvârșite aici ne conferă calitatea de mădulare vii ale Trupului lui Hristos, care este Biserica. Prin această legătură devenim mlădițe vii ale viței celei adevărate care este Hristos, fără hrănirea din această viță, mlădițele se veștejesc și mor, se usucă și se aruncă în foc, așa cum ne încredințază și ne avertizează însuși Mântuitorul (*Ioan XV, 1-7*). În același timp, participarea la sfințele slujbe ne leagă sufletește de obștea credincioșilor care formează parohia sau enoria respectivă, ferindu-ne de alunecările sau devierile de la dreapta credință și de tentația și pericolul de a trece la secte sau asociații creștine neortodoxe.

Conștiința că facem parte din Biserica lui Hristos, ca ne împărtășim de darurile care se revarsă prin sfințele slujbe, că suntem mădulare vii ale unei obști creștine sau parohii poartă denumirea de conștiință de enoriaș. Această conștiință trebuie să fie puternică, vie și trează pentru fiecare credincios, căci numai așa el simte că face parte dintr-o parohie care pentru el trebuie să fie o adevărată familie, caldă, primitoare și binefăcătoare. În această familie credinciosul nu trebuie să fie doar înmatriculat în registrul de botezați, ci să se simtă legat de ea, cu toată ființa sufletului său. Este familia în care el se renaște prin Botez și în care trebuie să trăiască toate evenimentele religioase importante din viața lui. Faptul că te știi botezat, cununat, spovedit, împărtășit și asistat religios în toate împrejurările vieții de același preot, te face să te simți solidar cu toți ceilalți fii ai parohiei și să-ți cultivi conștiința apartenenței la aceeași obște creștinească de a cărei creștere materială și duhovnicească trebuie să te interesezi tot mai mult.

De aceea întrebarea dacă putem

să participăm la slujbele săvârșite în altă biserică decât cea parohială este bine venită și ea este mai actuală pentru credincioșii de la oraș pentru că, în mediul rural, asemenea situație este mai rar întâlnită sau chiar inexistentă, credincioșii fiind legați, prin poziția geografică, prin delimitarea foarte exactă a satelor și prin tradiția creată și păstrată cu conștiinciozitate,

ESTE BINE ȘI FOLOSITOR SĂ PARTICIPĂM LA SLUJBELE SĂVÂRȘITE ÎN ALTE BISERICI DECÂT ÎN CEA PAROHIALĂ?

de un singur preot care le asigură întreaga asistență religioasă și îndrumare duhovnicească, ca și de aceeași biserică unde se desfășoară și se trăiesc toate evenimentele religioase din viața lor. În mediul urban, însă, situația este cu totul alta. Aici întâlnim multe cazuri în care credincioșii nu se simt legați de o parohie, iar uneori nici nu știu că fac parte sau trebuie să aparțină de o parohie, adică să fie legați sufletește de o biserică și de un preot. Mai ales în aglomerările mari de populație, din cartierele orașelor mari din țară, mulți credincioși sunt complet străini de preot și de biserică. Aceasta este rezultatul lipsei locașurilor de cult din aceste zone și a lipsei de educație religioasă frecvente în timpul regimului care a trecut. Așa se face că atunci când preotul merge pe la ușile acestor credincioși cu prilejul vizitelor pastorale de Crăciun, Bobotează, Postul Mare sau începutul anului bisericesc, credincioșii nu-l recunosc sau nu-l cunosc pe preot, pe care îl văd poate pentru prima dată, iar uneori nici nu-l primesc în casă, tratându-l ca pe un străin, necunoscut, și uneori ca pe unul care a venit "să ceară" bani. Aceasta ne arată ce înseamnă imaginea complet denaturată a conștiinței de enoriaș. Se întâmplă apoi situații în care, atunci când, în asemenea familii, intervin evenimente care necesită prezența preotului, cum ar fi: nașterile, botez, cununie, deces, parastas, sfeștanie și altele, aceiași credincioși apelează la

primul preot și la prima biserică ieșita în cale sau la o biserică și la un preot pe care întâmplător îl cunosc. La acestea se adaugă o altă categorie de credincioși care știu că aparțin teritorial de o parohie, dar care nu țin legătura cu preotul și biserica parohiei, ci merg în altă parte pentru nevoile lor duhovnicești, invocând pentru aceasta diverse motive: că bis-

unei parohii cu limite teritoriale bine definite, imixtiunile în altă parohie fiind pedepsite de canoane. Din același motiv, la oraș, parohiile sunt bine delimitate teritorial, iar în cadrul aceleiași parohii, când sunt mai mulți preoți, fiecare are teritoriul sau sectorul său bine delimitat de care răspunde din punct de vedere pastoral și uneori asupra lui își exercită atribuțiile și îndatoririle pastorale. Iată de ce, un preot solicitat să săvârșească o slujbă în altă parohie decât a sa, nu poate și nu are voie să o facă decât cu acordul preotului din parohia sau sectorul respectiv. Este un lucru pe care mulți credincioși nu-l știu și uneori încălcarea acestui principiu canonic aduce după sine neînțelegeri. La rândul lor, preoții trebuie să explice credincioșilor aceste rânduieli canonice și să-i îndrume pe cei care solicită asemenea servicii divine către preoții din parohiile lor, evitând în felul acesta neînțelegeri și animozități inerente legate de aceasta.

În concluzie, considerăm că participarea la slujbă în alte biserici decât cea parohială, ca și solicitarea oficerii serviciilor divine inclusiv a spovedaniei, altor preoți decât cei ai parohiei din care facem parte nu sunt lucruri firești. Fiecare trebuie să ne simțim legați de parohia în care ne-am născut și ne-am botezat, ori ne-am stabilit ulterior, iar dacă acea parohie nu este la înălțimea altora, să contribuim fiecare la înflorirea ei, exprimându-ne în felul acesta conștiința de enoriaș și făcându-ne datoria de membri activi ai comunității sau parohiei respective. Lipsa conștiinței de enoriaș și participarea ca spectator, astăzi într-o biserică cu cor, mâine la un preot bun predicator, altă dată la o biserică cu pictură frumoasă, ca și absența de la împlinirea datoriilor de enoriaș, înseamnă ruperea din cadrul familiei creștine, care este parohia, desprindere care uneori echivalează cu un fel de moarte spirituală. Peregrinarea de la o parohie la alta în căutarea de preoți buni este, de cele mai multe ori, semn de elevație spirituală, dar de foarte multe ori și de nestatornicie, care în materie de credință este periculoasă. Să nu uităm că cei care cad pradă ușor sectelor și învățăturilor greșite, sunt cei care pierd conștiința de enoriaș, de mădular viu al unei obști creștine, în centrul căreia stau altarul și preotul.

Pr. Prof. Dr. Nicolae
D. NECULA

M A X I M M Ă R T U R I S I T O R U L

DESPRE DRAGOSTEA ADEVĂRATĂ

Dacă pe unii îi urăști, pe alții nici nu-i iubești nici nu-i urăști, pe alții iarăși îi iubești, dar potrivit, și în sfârșit pe alții îi iubești foarte tare, din această neegalitate cunoaște că ești departe de dragostea desăvârșită, care cere să iubești pe tot omul deopotrivă.

Filocalia, vol. II.

PAGINI

DIN

FILO-

MĂRTURISIREA ORTODOXĂ A CREDINȚEI BISERICII SOBORNICEȘTI ȘI APOSTOLEȘTI RĂSĂRITENE (partea a doua)

Sf. Ierarh Petru Movilă

(continuare)

ÎNTREBAREA XX

Care este a cincia cerere?

RĂSPUNS

Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.

ÎNTREBAREA XXI

Ce cuprinde această a cincia cerere?

RĂSPUNS

Mai întâi, această cerere cuprinde întrânsa aceea că, prin ea, ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea iertare pentru păcatele noastre, mai ales pentru acelea pe care le-am săvârșit după sfântul botez, fie că ele sunt de moarte, fie că nu, și prin care am supărat pe Dumnezeu sau pe aproapele, fie cu gândul sau cu hotărârea de a păcătui, fie cu cuvântul sau și cu fapta. În al doilea rând, prin cererea aceasta, în care spunem: *iartă-ne nouă, precum și noi iertăm greșiților noștri*, ne îndatorăm noi înșine să iertăm pe dușmanii noștri. Așadar, cine nu iartă aproapelui său, pentru lucrul cu care l-a vătămat, unul ca acesta în zadar face rugăciunea aceasta, fiindcă nu i se iartă păcatele; mai vartos, rugăciunea lui se prefăce în păcat, după cuvântul care spune: *Iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat*, și aceasta pe bună dreptate, fiindcă dacă și noi nu vroim să iertăm fraților noștri cele mai mărunte greșeli pe care le-au săvârșit spre mânia noastră, cum atunci păcatele noastre însele, neasemuit mai mari, pe care le-am săvârșit față de Dumnezeu, să ni le ierte Acela pe Care, în fiecare zi și ceas, și în fiecare clipă îl supărăm?

ÎNTREBAREA XXII

Care este a șasea cerere?

RĂSPUNS

Și nu ne duce pe noi într-o ispită.

ÎNTREBAREA XXIII

Ce se cuprinde în această cerere?

RĂSPUNS

Mai întâi, îl rugăm pe Dumnezeu să fim feriți de toate ispitele. Și dacă nu se poate altfel, ca măcar de acele ispite care întrec puterile noastre să ne ferească harul Său. Dintre acestea, unele vin de la lume, de la diavol, de la trup și ne împing să păcătuim; altele, de la tiranii care poartă război cu Biserica lui Dumnezeu, cu învățături mincinoase, cu lingușiri, cu vorbe înșelătoare, cu minuni mincinoase, cu făgăduințe de bani și slavă, și, în sfârșit, cu silnicii,

necazuri și nevoi, cu popreli și hrăpiri ale avutului, cu necinstiri, pe care - toate - le încercăm în zilele noastre. Încă ne mai rugăm lui Dumnezeu, în această cerere, ca, dacă se întâmplă să suferim și mucenie pentru numele Său sfânt, și pentru sfânta Biserică, mireasa Lui, și pentru adevărul Evangheliei Sale, să ne dea putere - cu harul Său - să putem îndura, cu tărie și bărbăție, până la capăt, suferințele pe care ni le vor pricinui și să ne bucurăm în ceruri de cununa muceniei și să nu îngăduie să suferim ceva care întrece puterile noastre.

ÎNTREBAREA XXIV

Care este a șaptea cerere?

RĂSPUNS

Ci ne izbăvește de cel rău.

ÎNTREBAREA XXV

Ce lucruri se cuprind în această cerere?

RĂSPUNS

Mai întâi, ne rugăm să ne păzească Dumnezeu de tot răul, adică de păcat și de toată răutatea care ațâță mânia lui Dumnezeu spre răzbunare. În al doilea rând, ne rugăm să ne dea har, ca să putem scăpa de puterea mâniei Lui. *Ca să nu ne mustre cu mânia Sa, nici să ne certe cu urgia Sa (Ps, 6, 1), ci să întâmpinăm fața Lui întru mărturisire și în psalmi Să-I strigăm Lui (Ps. 94, 2).* În această cerere trebuie să înțelegem că ne rugăm să fim feriți de orice altă răutate pe care omul cu greutate o suferă, cum ar fi foame, ciumă, război, foc și altele asemenea. Pe acestea toate, rugăm iubirea Sa de oameni să le îndepărteze de la noi. Pe lângă aceasta, încă mai cerem ca, la vremea morții noastre, să alunge de la noi toată ispita vrăjmașului față de sufletul nostru și să ne dea har să ne sfârșim viața în cucernicie și fără sminteală, sub aco-perământul harului Său și sub călăuzirea îngerului care ne păzește, fiindcă fericit este acela care moare în acest chip. De aceea toți trebuie să rugăm fierbinte pe Dumnezeu să ne slobozească la vremea morții noastre din toate ispitele și înrăuirile diavolului. Și în sfârșit, prin rugăciunea aceasta ne rugăm să ne izbăvim de pedeapsa veșnică a iadului și de diavolul cel viclean.

ÎNTREBAREA XXVI

Care este a treia parte a Rugăciunii acesteia domnești?

RĂSPUNS

Această încheiere: că a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci, amin.

ÎNTREBAREA XXVII

Ce se cuprinde în această încheiere?

RĂSPUNS

Încheierea aceasta are două părți: cea dintâi glăsuiește la fel cu începutul, deoarece, ca și începutul, ne încredințează că vom dobândi cele ce vom cere, după cuviință, de la Dumnezeu, pentru că le cerem de la Părintele nostru. Așa ne învață și încheierea, că vom dobândi toate pentru câte ne-am rugat, fiindcă întreaga lume este a însuși Tatălui nostru: El o împărățește și toată făptura I se supune. A Lui este puterea și slava, față de care nimic nu poate să se împotrivescă, nici în cer, nici pe pământ. Are, apoi, puterea să facă toate câte L-am rugat, cu credință și nădejde, și nu pentru alta, ci numai pentru slava cea veșnică a sfânt numelui Său. Aceasta se află în acea parte care spune: *și slava, în veci*. A doua parte a încheierii se află în cuvântul care se zice: *amin*. Și prin aceasta ne rugăm ca toate să se facă după cum ne-am rugat, fiindcă ne-am rugat cu credință și nădejde, după voința Sa, precum spune Apostolul: *Aceasta este încrederea pe care o avem către El, că, dacă cerem ceva după voința Lui, El ne ascultă. Și dacă știm că El ascultă ceea ce îi cerem, știm că dobândim cererile pe care I le-am făcut (IIn. 5,14-15).*

ÎNTREBAREA XXVIII

Încheierea aceasta se leagă de Rugăciunea domnească?

RĂSPUNS

Însuși Hristos, sfârșind rugăciunea pe care ne-a învățat, a spus cuvintele acestea, după cum se arată la Matei (Mt. 6,13). Încă și înțelesul încheierii arată cum că aceste cuvinte nu sînt deloc potrivnice Rugăciunii domnești. Mai degrabă, printr-însele, rugăciunea se face mai încredințată, fiindcă ne rugăm la Acela a Cărui putere se întinde peste toată lumea și toate I se supun. Dar dacă mirenii nu rostesc aceste cuvinte, aceasta nu strică nimic; fiindcă - pentru a da mai mare putere rugăciunii acesteia, la vremea când rugăciunile se fac în mijlocul poporenilor, dar și altminteri, când este de față un preot, acela le rostește, cu toate că, dacă lipsește preotul, n-ar greși nici mireanul dacă le-ar rosti, pentru sine, ca și restul Evangheliei. De aceea, nu trebuie să se despartă niciodată aceste cuvinte de Rugăciunea domnească, pentru că însăși dreapta socoteală arată că numai pentru întărire, după porunca Bisericii, le rostește preotul, când rugăciunile se fac în fața poporenilor.

(va urma)

MĂNIFESTĂRI JUBILIARE LA BETLEEM

Betleem, peștera în care s-a născut Mântuitorul

Cu ocazia împlinirii jubileului de 2000 de ani de la Întruparea Domnului au sosit la Betleem Întâistătorii Bisericii Autocefale și conducătorii țărilor ortodoxe. În decursul unei săptămâni au fost ridicate rugăciuni speciale la cele mai sfinte locuri ale creștinilor. Deosebit de solemn au trecut slujbele religioase la Betleem, unde S-a născut Mântuitorul în urmă cu 2000 de ani.

Serviciul divin a avut loc în bazilica "Nașterea Mântuitorului". Prima bazilică pe locul unde S-a născut Iisus a fost construită în prima jumătate a sec. al IV-lea d. Hr. din inițiativa împăratului Sf. Constantin cel mare și a mamei lui, Sf. Elena. Această biserică a fost parțial distrusă în revolta samaritană din sec. al VI-lea. Biserica actuală, renovată, a fost construită în anul 530 d. Hr. de către Sf. Iustinian. Privită din exterior, ea arată ca

o fortăreață. Intrarea este joasă și îngustă pentru a o proteja de invadatorii musulmani și pentru ca aceștia să fie împiedicați să intre călare pe cai. Ușa de lemn a fost construită de împăratul armean Hetron în anul 1272.

Majoritatea bisericilor din Palestina au fost distruse în timpul invaziei persane din sec. al VII-lea, însă Biserica Nașterii Domnului nu a fost profanată, se presupune

Betleem. Preafericiții Patriarhi Alexie al Moscovei, Ilia al Georgiei și Teoctist al României în timpul serviciului divin din 6 ianuarie

că din cauza mozaicului ce se afla atunci pe fațada ei: cei trei magi veniți să se închine și să aducă daruri pruncului Iisus (Mt. 2,1-2) erau zugrăviți purtând haine persane și se crede că acest fapt i-a determinat pe persani

Betleem, bazilica "Nașterea Mântuitorului" Secvență de la serviciul divin din 7 ianuarie 2000

să nu o distrugă.

La serviciul divin, oficiat în ziua sărbătorii, la 7 ianuarie, au participat toți conducătorii Bisericii Autocefale și a celor ce se conduc de stilul vechi, cât și a celor care se folosesc de stilul nou. Bucuria sărbătorii a fost mai presus decât divergențele calendaristice.

În timpul întâlnirilor oficiale conducătorii Bisericilor locale au luat anumite decizii și hotărâri importante pentru unitatea ortodoxiei ecumenice.

Pe data de 6 ianuarie conducătorii țărilor ortodoxe au fost decorate de către Patriarhul Diodor al Ierusalimului.

PROTV

CRĂCIUNUL ÎN JAPONIA

Creștinii ortodocși din Japonia pri-mii au început manifestările prilejuite de împlinirea a 2000 de ani de la Nașterea Mântuitorului. Serviciul divin în ziua sărbătorii a fost săvârșit de către PS Petru, care temporar conduce Biserica Ortodoxă Autonomă Japoneză (se află în jurisdicția Patriarhie Moscovei), după moartea mitropolitului Teodosie.

Slujba a avut loc la biserica "Sf. Ierarh Nicolae", numită așa în memoria celui care a fost apostolul japonezilor - mitropolitul Nicolae (Kasatkin): ÎPS Nicolae se consideră fondatorul Bisericii Ortodoxe din Japonia, a botezat peste 20000 de japonezi. În prezent în Japonia sunt 15000 de ortodocși. Lucrarea de iluminare în această țară continuă și în prezent. Aproape în fiecare duminică au loc botezuri în catedrala "Sf. Ierarh Nicolae" din or. Tokio.

ROMANO-CATOLICII ADAPTEAZĂ INDULGENȚELE

Vaticanul a modernizat practica indulgențelor cu ocazia Jubileului 2000 - iertarea parțială sau totală a păcatelor va putea fi obținută prin meditație sau urmărind la televizor rugăciunile Papei - făcând, astfel, ca uzanța cu rădăcini medievale să intre în cel de-al treilea mileniu - relatează AFP.

Vaticanul a reeditat "Enchiridion Indulgentiarum" (manualul indulgenței), o cărticică de 115 pagini redactată în limba latină și tradusă în diverse alte limbi,

care descrie mijloacele prin care se poate obține indulgența.

Potrivit manualului, se va putea obține o iertare parțială sau totală a păcatelor urmărind la radio sau la televizor o rugăciune a Papei, făcând semnul crucii în public sau renunțând la fumat timp de 24 de ore.

Patru condiții prealabile sunt totuși necesare: spovedirea, împărtășirea, rostirea unei rugăciuni împreună cu Papa și a avea "inima curată".

Stimați cititori, Vă anunțăm că cu binecuvântarea ÎPS Vladimir, Mitropolit al Chișinăului și întregii Moldove, abonarea la ziarul "Curierul Ortodox" continuă. Abonându-Vă la publicația noastră, la orice oficiu poștal din republică, veți fi la curent cu noutățile din viața Bisericii Ortodoxe din Moldova, din lumea creștină, cu problema reintroducerii religiei ca disciplină școlară; Veți avea în casele D-voastră interesante lecturi creștine în familie, informații din istoria și cultura noastră creștină ortodoxă, precum și alte lucruri de învățătură ziditoare de suflet. Cu toate că prețurile cresc, costul abonamentului la ziarul nostru a rămas același.

MATERIALELE PUBLICATE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

CURIERUL ORTODOX

Publicație
în limba română
Indice de abonare 22034

Adresa redacției:
"Curierul Ortodox". Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Chișinău
Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33, 77-24-44

REDAȚIA
Nicolae FUȘTEI - redactor-șef
Preot Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru Tolico - redactor tehnic,
Larisa ERȘOV - redactor literar

Tipografia "Prag"
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 2000
Comanda Nr. 171